

Lovas István: Engdahl: A gondolatgyárak III.

2017 május 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miként manipulálja a láthatatlan hatalom a politikát és a f?sodratú médiumokat? Ismertet? F. William Engdahl A gondolatgyárak cím? kötetér?l.

Múlt heti könyvismertetésünket azzal fejeztük be, hogy a kötet szerz?je elmesélte újságírói pályája elejét, amikor tudósítóként a davosi gazdasági világfórumról küldött jelentéseket brit lapjának.

Nagyon érdekesek voltak a világ minden részér?l érkez? tudósító kollégái, akiket a találkozón megismert. Azon kilenc alkalommal, írja, amikor az éves találkozókon ott volt, csupán egyetlenegy bátor és tisztességes újságíróra emlékszik. Mégpedig egy olyan tudósítón?re, aki egy brazil lapnak írt tényszer?en *George Sorosról* és hírhedt fedezeti alapja egyik vezet?ségi tagjáról, aki Brazíliában egy pénzmosó bankhoz tartozott.

A többiek – a New York Times, a CNN, a BBC és a Financial Times krémjének krémje – amorális tollnokok voltak, akiknek teljességgel mindegy volt, hogy az, amit f?szerkeszt?ik t?lük olvasni akartak, igaz volt, vagy sem. Vagy pedig az egyik vagy másik hírügynökségnek vagy gondolatgyárnak cinikus, megvásárolt ügynökei voltak. Neki tökéletesen ismert lett az a világ, amelyr?l *Udo Ulfkotte* – korábban a Frankfurter Allgemeine Zeitung újságírója – nyilvánosan bevallotta: pénzt kapott a CIA-t?l, hogy az általuk megkívánt tartalommal és módon dolgozzon.

A könyv következ? alfejezete ezt a címet kapta: *„Aki uralja a médiumokat, uralja a közvéleményt”.*

Engdahl egyre többet írt gazdaságtörténetr?l, és könyveket írt a geopolitikáról és azon nagy hazugságokról, amelyeket a befolyásos davosi elitek és felbérelt íródeákjaik feltálaltak. Amikor kutatta kés?bb megjelen? könyve, „A dollárbirodalom hanyatlása” megírásához az amerikai pénzügyek történetét, egyik nap egy izgalmas leírásra bukkant arról, hogy *J. P. Morgan,* aki korábban a világ legnagyobb hatalmú bankárja volt, miképpen befolyásolta a médiát a saját érdekében.

Morgannak igen nagy felel?ssége volt abban, hogy az Egyesült Államok belépett az els? világháborúba. Azt akarta elérni, hogy az amerikai médiumok fontos eseményekr?l úgy tudósítsanak, ahogyan az az ? üzleti érdekeinek megfelel. Ehhez egy stratégiát alakított ki arra, hogy az amerikai médiavilágot miként uralja a csúcsról, ahol ült.

John Swinton, aki annak idején a New York Timesban írt vezércikkeket, a lényeget jól kifejezve azt mondta: *„Nem létezik olyan, hogy független amerikai média… A kulisszák mögötti gazdag emberek eszközei és vazallusai vagyunk. Tehetségünk, lehet?ségeink és életünk más emberek tulajdona. Intellektuális prostituáltak vagyunk.”*

Hogy mennyire igaza volt, azt egy amerikai kongresszusi képvisel? leplezte le az els? világháború idején. Az amerikai képvisel?ház egykori jegyz?könyvében olvasható, hogy *Oscar Callaway* texasi képvisel? 1917 februárjában, két héttel azel?tt, hogy *Woodrow Wilson* elnök a kongresszust Németország elleni hadüzenet kiadására szólította fel, ezt mondta:

„1915 márciusában a J. P. Morganhoz tartozó vállalatok vezet?i – az acélipar, hajógyártás és hadiipar nagyvezérei – összehívták a napilapok tizenkét vezet? koponyáját, és azt a megbízást adták nekik, hogy válasszák ki az Egyesült Államokban a legbefolyásosabb lapokat, mégpedig úgy, hogy a napisajtó politikáját általánosan uralják… Elegend?nek tekintették, hogy megvásárolják a 25 legnagyobb napilap fölötti ellen?rzést… Megállapodás született: a lapok politikai irányvonalát megvásárolják; ezért havonta fizetnek; minden lap egy f?szerkeszt?t kap, aki felügyeli, mi jelenik meg a lapokban a hadsereg bevetési képességér?l, a militarizmusról, a pénzpolitikáról és a nemzeti és nemzetközi jelent?ség? egyéb kérdésekr?l úgy, hogy az megfeleljen a vev? (J. P. Morgan & Co.) érdekeinek.”

Callaway tovább folytatta annak leírását, hogy a J. P. Morgan & Company a néhány kiválogatott, befolyásos újság fölötti uralmával miként irányította a közvéleményt az Egyesült Államokban. Az idézetb?l kiderül, Morganék azt is megszabták, hogy ne jelenhessen meg az a lapokban, ami a megrendel? kívánságaival ellentétes.

Ennek eredménye 1915 márciusától kezdve kitapinthatóan meg is valósult. E lapok minden lehet?séget megragadtak arra, hogy a közhangulatot és a kongresszust a hadsereg és a haditengerészet hatalmas összeg? fegyverek megrendelésére ösztökéljék, minden esetben a szükségesség álarcát felöltve. Szabványérvelésük a „hazafiság” hangoztatása volt. Ehhez kihasználták az amerikai nép minden elképzelhet? el?ítéletét és szenvedélyét.

„J. P. Morgan 1915-ben a brit és francia kormány hivatalos finanszírozója lett az amerikai háborús felszereléseknek amerikai cégekt?l történ? beszerzésében – ami közvetlenül ellentétes volt Woodrow Wilsonnak a szigorú semlegesség cinikus szavatolásával. Wilson is hazudozó volt: gyilkos hazudozó, mivel pontosan tudta,

hogy Morgan mit tett”, írja Engdahl.

J. P. Morgan & Co. akkor az Egyesült Államok, ha nem az egész világ legnagyobb hatalmú bankja volt. Egyúttal Nagy-Britannia hivatalos pénzügyi képvisel?je és amerikai hadfelszerelések vásárlója Anglia számára az uralkodó nevében. A Wall Street titánjainak ez fantasztikus üzlet volt. Annak érdekében, hogy biztosítsák, szerepükr?l egyetlen negatív szót ne ejtsenek a sajtóban, a Morgan képvisel?i *„gyakorlatilag felvásároltak az amerikai médiát”.*

J. P. Morgannak a háborús hitelezése Angliának és Franciaországnak lehet?vé tette a háborút a német birodalom ellen. Morgannak az Anglia számára nyújtott kölcsöne ahhoz a feltételhez köt?dött, hogy a pénzzel Morgan Remington Arms nev? cégét?l fegyvereket, Morgan US Steel vállalatától acélt, hajókat és hasonló termékeket vásároljanak. Amikor Anglia és Franciaországa vereség szélén álltak, és Morgan fizetésképtelensége, valamint biztos cs?dje fenyegetett, megvásárolt sajtóemberei megfújták a propagandatrombitát. Azon amerikaiakat, akik tulajdonképpen nem álltak készen és nem is voltak tájékozódva, valódi érzületükkel szemben a sajtópropagandával, olyan állapotba hozták, hogy ki lehessen hirdetni a háborút Németország ellen, vagyis egy olyan ország ellen, amely az Egyesült Államokat soha, semmilyen formában nem fenyegette.

Morgannak az amerikai médiumok által elterjesztett hazugságai arra vitték Amerikát, hogy saját jobb ismeretei ellenére bebeszéljék a hasába, ami Morgan hazug sajtójában volt olvasható: a német birodalom létüket fenyegette, és ezért jogos dolog volt, hogy saját fiaikat a franciaországi csatamez?re küldjék, hogy ott hazájukért meghaljanak. A valódi önhipnózisban még annak a hazugságnak is felültek, hogy – mint Wilson mondta – *„ez egy olyan háború, amely a világot biztonságosabbá teszi a demokrácia számára”.* (Mintha ma hallanánk ezeket a lózungokat, amikor az amerikaiak megindulnak egy ország szétbombázására vagy lerohanására.)

Ezek a pofonegyszer? szlogenek cinikus hazugságok voltak, amelyeket a The Inquiry terjesztett, ami a Wilson elnököt körülvev? tanácsadóknak egy titkos csoportja volt. Tagjai, közöttük *Edward Bernays* és *Walter Lippmann*, Amerika vezet? újságírója fejlesztették ki a propagandaoffenzívát azért, hogy az országot megnyerjék a háborúnak.

Senki nem vette magának a fáradságot, hogy felvesse a kérdést, mi is tulajdonképpen az a cél, hogy *„a világot a demokrácia számára biztonságos hellyé tegyék”?* Ha azt valaki megteszi, észrevette volna, hogy a valóságban arról volt szó, hogy az amerikai J. P. Morgan bankházat az európai háborús áldozatok – németek, franciák, olaszok, angolok, belgák, lengyelek, oroszok – holttestén egy európai birodalmat hozzanak létre. Az amerikai újságírók fizetett hazugságai tették lehet?vé Morganék háborúját Európa uralma céljából.

A fejezet következ? alcíme: *„Egy univerzális fasizmus felépítése”.*

Jelenleg egy sokkal nagyobb projektet futtatnak az egész világ fölötti uralom érdekében. A múlt század harmincas éveinek kezdete óta a Morgan bankházat a Rockefeller-ház, a Standard Oil-vagyon bárója és örököse fokozatosan kiszorította. (*David Rockefeller* a napokban távozott az él?k sorából, 102 éves korában.)

„A szupergazdag és szupernagy hatalmú családok olyan cseng? nevekkel, mint Rockefeller, Gates, Russell, Astor, Bundy, DuPont, Rotschild és Freeman – akik egyfajta titkos szövetségest képeznek – fokozatosan vették át az egész világ irányítását mindig azzal a céllal, hogy egy globális birodalmat hozzanak létre. Mind hatalomittas. Személyesen semmit?l nem tartanak jobban, mint hogy az uralmukat elveszítik, és ezért elképeszt?en bizonytalanok és szívtelenek. Az életben kizárólag egy dolgot ismernek: a hatalom utáni csillapíthatatlan vágyat. Teljesen ellentétesen tetszet?s kifejezésmódjukkal az ? világuk semmiképp nem lenne boldog, demokratikus és békés. Világuk sokkal inkább lenne egyfajta orwelli univerzális fasizmus, amely esetben egy 150-nél nem több, világméretekben m?köd? magánvállalatból álló picinyke elit döntene valamennyi ország és nép gazdasági sorsáról és döntené el azt, hogy ki élhetne és ki nem”, áll a kötetben.

Tekintettel arra, hogy a hazai balliberális oldal minden, neki fájó igazság leírásánál üvöltve kiabál „ürgeb?rbe bújt jugoszláv békaember”-féle összeesküvéseket, fájdalmuk fokozására a következ? folytatásban megadjuk a fenti záróbekezdések lábjegyzetének forrását, és idézzük az abban lév? kiegészít? szöveget. De hogy már most idegesítsük a ballib üvöltöz?ket: a könyv szerz?je egy világhír? egyetem tanulmányából idézett.

Lovas István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen:

https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló